

„Élmény visszatérni az egyiptomi művészethez”

Az Aida jelmeztervezője: Vágó Nelly

Vágó Nelly, az Operaház vezető jelmeztervezője Az ember tragédiája 1965-ös bemutatója óta szinte állandó vendég a szegedi szabadtérin. A tavalyi Carmen és a Macskák jelmezeit is ő tervezte. Dekoratív kosztümjeivel hosszú évek óta találkozhatnak a nézők nemcsak a hazai színpadokon, hanem az osztrák, a német és az orosz színházakban, a filmekben és a televízióban is. Vágó Nelly szinte hazajár Szegedre, a Szabadtéri Játékok emlékére éppen olyan értékes elismerés számára, mint a Jászai-díj, az Erdemes Művész cím, a Pirandello-díj, a Szenikái Világkiállítás aranyérme és a közönség által két ízben megszavazott Erzsébet-díj. A művésznővel a munkahelyén, az Operaházban beszélgettünk.

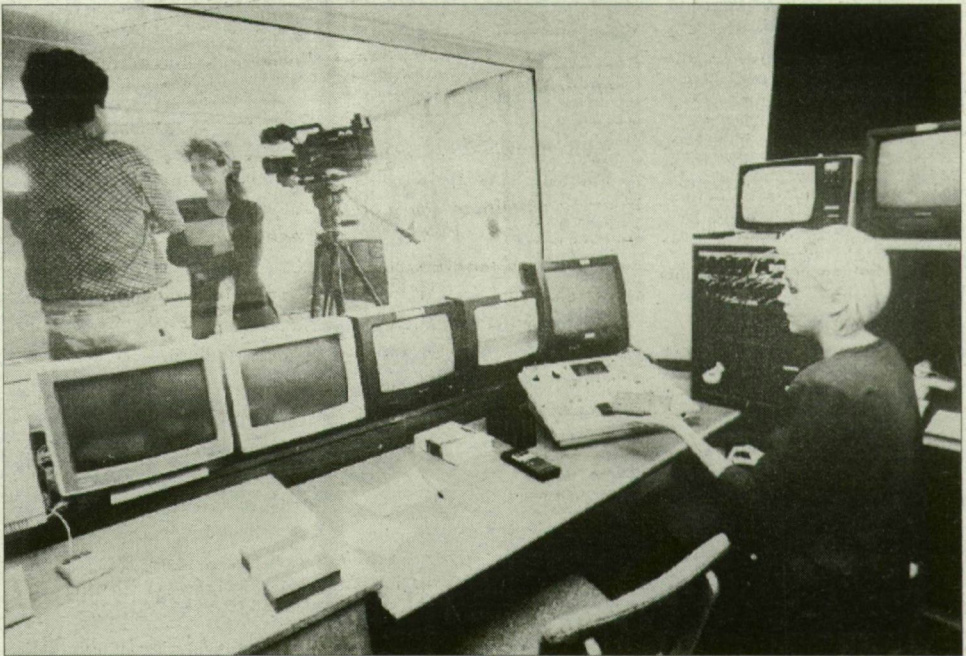
■ Az Aida jelmezeinek megtervezése hatalmas feladat, hogyan készült fel rá?
– Ismerni kell a darabot, megérteni a mondanivalóját, közben hallgatni kell a zenét, újból és újból átlapozni az egyiptomi művészetről szóló csodálatos albumokat. Talán éppen az egyiptomi művészet alkalmazta először azokat a színeket és formajegyeket, amelyek nagy tereken – szabadtéren – nagy tömegeket elkapráztatnak. Élmény visszanyúlni a forrásokhoz, mert az egyiptomi forma- és színvilágból mindig újat tudok felfedezni, és bemutatni a közönségnek.
■ Az utóbbi években a színházaknak egyre kevesebb pénzük van jelmezre is,

ugyanakkor látványos produkciókat vár a közönség. Ahol tudnak erre is költeni, ott szívesen alkalmaznak nemes kelméket, selymet, bársonyt. Hogyan lehet kevesebb pénzből pompás jelmezeket készíteni?
– Soha sem szabad hazudni a közönségnek! A tervező mesterségbeli felkészültsége és gyakorlata segít abban, hogy minden olyan legyen a színpadon, mintha valódi lenne. Hiszen maga a színjátszás is ezt valósítja meg. A rendező, a díszlettervező és a jelmeztervező közös munkája, a mesteriségek ezernyi rafinériája teszi lehetővé, hogy amikor kialszanak a rivaldafények, és megjelenik Verdi álomvilága, akkor a sokezer néző a fáraó udvarában érezhesse magát. Munkatársaimmal jól összeszokott team-et alkotunk, sokszor arra kényszerülünk, hogy ezernyi ötlettel, sok kézi festőmunkával, különféle kelmék applikálásával, szerényebb eszközökkel a legszebb látványt varázsoljuk a színpadra.
■ Az Aida jelmezeinél milyen trükköket lehet alkalmazni?
– A Dóm tér egyedülálló atmoszférája, a nagy nyitott tér lehetővé teszi, hogy az egyiptomi művészet palettájáról vett sárga, türkizkék, arany színek szélesebb ecsetvonásokkal jelenjenek meg a nézők előtt. Az anyagok felhasználásakor finom trükköket alkalmazhatunk, például az őzikeszínű düftin már a harmadik sorból abszolút összetéveszthető a méregdrága szarvasbőrrel. Az Aidában rengeteg szereplő van, így képtelenség minden ruhát újonnan elkészíteni. Ezért úgy válogatjuk össze az Operaház és a szegedi színház jelmeztárából a statisztéria kosztümjeit, hogy végül egységes képet mutassanak.

H. Zs.

■ Még nincsenek teljesen készen, de a költőzködésnek már csak az apróbb munkálatai vannak hátra. Az örömhír bejelentésén kívül azonban más aprópója is volt a sajtótájékoztatónak, nevezetesen a közel-múltban kiújult kábeltévé-vita. Pavlovits Miklós ma már a harmadik szegedi televízió születésénél bábáskodik – ott volt a Körzeti-, a Városi Tv megalakulásánál –, s elmondta, hogy ő a Telin Tv-ből független televíziót szeretne csinálni. A helyi televíziókat csak függetlenként képzelel el – hangsúlyozta többször –, hiszen az önkormányzatok és városi televíziók közötti konfliktusok eredményeképpen ma már meg lehetne alakítani a kirúgott főszerkesztők klubját. Az önállóságot pedig nehéz definiálni, hiszen magát az önkormányzatot sem könnyű...
A Telin ugyan gyerekcipőben jár, de voltak már sport-, kulturális- és üzleti jellegű, kereskedelmi műsorai is. Lehetőségeik nőttek az új stúdióval, hiszen például a szomszéd szobában található a Kábeltévé Rt. új fejállomása, így már élő adásra is módjuk lesz. Pavlovits Miklós véleménye szerint a kereskedelmi és közszolgálati funkciók nem különülnek el annyira, amennyire a majdani törvény szeretné. A Telinnek ugyan pénze nem sok van, ám nem terveznek tökebevonást, önállóan szeretnék följelldni. A finanszírozás mindig rendkívül problematikus, ha valamelyik tévé pénzt kap, akkor nem biztos, hogy nézett műsorokat kell csinálnia, hi-

Kirúgott Főszerkesztők Klubja? Ünnepi zavarban A Kábel Rt. és a Telin TV új székhelyen

Fotó: Nagy László

„Ünnepi zavarban” tájékoztatta tegnap a sajtó megjelent képviselőit a Kábel Rt. és a Telin TV új, Csongrádi sgt. 12. szám alatti rezidenciáján Pavlovits Miklós főszerkesztő, hiszen a félig kész állapotban leledző stúdióban már ünnep volt.

szen ezzel a támogatással igazolja magát, majd erre példának a VTV utolsó másfél évét hozta fel. „Nekünk csak nézett műsorokat szabad csinálni” – mondotta végül a jövőbe tekintő Pavlovits Miklós.
Ezután a Telin főreiszvénye-

sének, a Kábeltelevízió Rt. ügyvezető igazgatója, Csábi László beszélt a körülöttük „viharossá vált érdeklődés” miatt. A műszaki fejlődés elengedhetetlen volt a cég számára, hiszen a postapalota emeleti szűk betonkeszonjában a nagy me-

legben már szinte labilissá vált a fejállomás működése. A VTV-ről szólva elmondta, hogy csak az együttműködés műszaki lehetőségei változtak, a Kábeltévé Rt. továbbra is szerződés alapján kívánja fenntartani a VTV csatornáját, ám ezt az ügyiratot még nem írták alá. A tárgyalások egyébként folynak, s remélhetőleg rövidesen az eredményről is beszámolhatunk.

T. V.

Sámánok nyomában

Diószegi Vilmos néprajzkutató, orientalista születésének 70. évfordulója alkalmából Az ősvallás nyomában címmel tisztelegő tárlat nyílt hétfőn Budapesten a Néprajzi Múzeumban.
Diószegi fő kutatási területe

a magyarság honfoglalás előtti pogány hitvilágának, illetve ezzel kapcsolatban a magyar néphit történeti rétegeinek vizsgálata volt. A kamaratárlaton számos fotó mutatja be gyűjtőútjait, amelyek során eljutott a burjátok, a beltírek és a szójatok földjére is. A vitrinekben helyet kaptak a Mongóliából származó sámán, illetőleg sámánról rituális öltözetek is: fejdíszek, kabátok, csizmák és a sámánok legfontosabb eszközei a dobok és dobverők.

Nincs szünet, színház a Nyár Kéthetes előadássorozata a Kamarában

Vasárnap kinyitott a Nyári Szünet Színház; az utcán zenező fogadta a közönséget, az előcsarnokban az estélyi öltönytös színész-vállalkozó, Bicskey Lukács. Akinek – néhány társával együtt – nyáron sem kell a szünet, pontosabban: folyamatosan színházra van szükségük. Ezért találták ki a Nyári Szünet Színházat, szerveztek két hetes előadássorozatot, szponzorokat nyertek meg.
Weingarten: Nyár című darabját a Madách Színház művészei – Szakácsi Sándor, Schnell Ádám, Somlai Edina és Mészáros Károly – játszták, Mészáros Károly rendezte. Azok közé a művek közé tartozik, amelyre azt mondják a színészek: jó darab. Igazuk is van, hiszen négy pompás szerep van benne. Amúgy könnyed, de azért érzékeny, kicsit melankolikus, kicsit ironikus, nagyon humánus színpadi etüd – az életéről. Szorosabban véve: a szerelemről. De hát e kettő ugyanaz, mint tudjuk.

Két macska a főszereplője. Szakácsi Sándor és Schnell Ádám egymással versengve élvezik macskaszerepeiket – és a közönség élvezzi a színész-mimikusok mestermutatványait. Minden nézőpont kérdése – erről is szól a darab; melynek nézője ezúttal hajlik arra: ebben az agyat is aszaló hőségben ideális választás volt a Mészáros-féle Nyár; mert a jó, a valódi színháznak az a – népszerűbb – típusa, amely a színésznek az arisztotelészi értelemben vett utánzás örömét adja, a közönségnek pedig megengedi, hogy az elbűvölő mimézist szemlélve élvezkedjen. Nincs felkavaró személyes érintettség, ez nem a katarzis ideje; nyár van – és mégis színház benne ez a Nyár.
A szerencsések még tegnap este megnézheték; a következő előadás 14-én este 8-kor lesz a Kamaraszínházban: Slade: Jövőre veled ugyanitt, győri művészek előadásában, melyet 15-én megismételnek.

S. E.

Vér az erkély alatt Vége a „Hatvani-diszkónak!”

„Diszkó, haza, család!” – állhatna a fölirat a Teleki utcai kiscigazda-székház kapualjában. Mert az épületben nem csak politikai eszmék hangoztatása szolgált az ifjú lelkek hevítésére. Hatvani Zoltán, a kiscigazda párt Nagy-Szegedi Szervezetének elnöke kezdeményezésére kezdte zenélni a Teleki utcában. Amint Szigethy Ferenc, a kiscigazda párt megyei elnöke, Pancza István megyei főtitkár, és Széll Ferenc, a szegedi szervezet elnöke elmondta, e vállalkozás példa nélküli, tudomásuk szerint még sehol sem próbáltak diszkó-klubot csinálni egy pártszékházból...

„Nem kiscigazda-diszkó!”

A kiscigazda vezetők hangsúlyozták, hogy ne keverjük össze a botrányos körülmények között működő diszkót a kiscigazda párttal. Véleményük szerint a kettőnek semmi köze egymáshoz, még akkor sem, ha Hatvani Zoltán szerint: a rendezvény „a párt ifjúsági szervezetének ügye”, „a diszkó a pártrendezvények szerves része”, „csak tagsági igazol-

vánnyal lehet belépni.” Szigethy Ferenc, Pancza István és Széll Ferenc sorra cáfolták Hatvani Zoltán állításait, s hozzátették, hogy Hatvani Zoltán csak szavazás idején osztott üres igazolványokat a diszkós fiataloknak, s a papírokat össze is szedte aztán.
A Teleki és Sőhordó utca, valamint a József Attila sugárút érintett lakói már tavaly májusban intézkedéseket kértek a diszkó ellen. Jártak dr. Ványai Éva alpolgármesternél, de dr. Szőke Péter városi rendőrkapitány ajtaján is bekopogtattak.

„Céltábla” a kapu alatt

Elmondták, hogy a péntekszombati diszkó idején a környező kapuljak illemhelyé alakulnak, a háztömb belső kertjében szerelmi együttlétek bonyolódnak, az utcán pedig véresre verik egymást az erejükkel nem bíró fiatalok. A kukaborogatás, virágszaggatás, ordítás ugyancsak állandó kísérőjelenségei a zenebonának. Mindkét helyen az ügy kivizsgálását ígérték.
A diszkó mindeközben élte

megszokott világát. Szeptemberben Hatvani Zoltán egyhavi haladékokat kért a rendszinálásra, de csak annyi változott, hogy még nagyobb verekedésekhez kellett rendőroket hívni. A kék-fehér riadóokocsi már magától is megtalálta az utat a Teleki-diszkóhoz...
A pinceablakokban szipóztak, az ablakok alatt rugdostak: másnap reggel aztán az ott lakóknak kellett fölmosni a vért.

A képviselő közbelép

A lakók közben újabb fórumot kerestek: egyikük fölhívta az éppen itthon tartózkodó Bratinak József területi képviselőt, akinek kezdeményezésére a polgármesteri hivatal és a rendőrség is megvizsgálta, mit lehet, illetve mit nem lehet tenni. A hivatal egyik irodájától a másikhoz küldte az ügyet, a rendőrség pedig fokozottabb ellenőrzést ígért, aminek annyi foganatja volt, hogy a rendőroket hágott a „jókedv”, s a cirkusz.
A lakók pedig jobbnak lát-

ták ajtózáraikat megerősíteni, ablakaikra rácsot szerelni, s kerfűtést emelni a diszkó-udvar, valamint a tömbbelső közé.
Június 25-én Hatvani Zoltán telefonon egy lakónak ígéretet tett a diszkó-klub bezárására, erről viszont éppen a dárídó-zókat nem értesítette: még aznap éjjel, s rákövetkező nap este is folytatódott a mulatság. Még „rendkívüli”, hétközi rendezvényt is tartottak...
Közben alapjaiban rendült meg a ház rendjéért felelős Hatvani Zoltán pártbeli helyzete: az országos vezetőség mindennemű tisztségéből fölfüggesztette. A székházat július 9-én Szigethy Ferenc, a kiscigazda párt Csongrád megyei elnöke vette át. Ezzel a Teleki utcai diszkónak is vége, mégpedig „egyszer és mindenkorra”, ahogyan a kiscigazda vezetők fogalmaztak. Azóta csakugyan csönd van a környéken.
Az ügy – kizárólag vájtfüllűek számára érdekes – pikantériája, hogy a Teleki utcában soha nem is működött diszkó-klub; zenei berkekben nagytekintélyű szakértőnek számító munkatársamtól megtudtam, hogy a Joker-klubban az alternatív zene rajongói találkoztak, s tetteik magukat ismertté a környéken. A többi viszont stimmel...
Ny. P.